

IDEEA NAȚIONALĂ

Abonamente:

Abonamentul pe un an 120 lei
Pe jumătate de an 60 "
[pentru] și [pentru] 500 "

"Noi nu facem, și n'am făcut o singură zi în viața noastră, politică... Noi avem o religie noi suntem robii unei credințe. În locul ei ne consumăm și în întregime stăpiniți de ea, o slujim pînă la ultima putere. Pentru noi nu există înfringere și desarmare, căci forța, ale cărei anelexem noi să fim, e etern invincibilă. (1 August 1927)

† ION I. MOȚA

Director: N. N. Manolescu
Redacția și Ad-ția:
Str. Carol I No. 58 Buzăa

I. I. Moța

Poporul nostru a crezut că ni-meni altul și crede în mine.

Despre această credință în mine sau măcar în mine, nu numai basmele și cîntecul popular, dar și istoria cu Ștefan, Mihai și Ferdinand I, iar în anii de după război, Căpitanul și Legionarii.

Fără credința în mine, de mine, nimic nu s'ar fi împlinit din marile împliniri ale istoriei noastre. Numai pe această credință s'a întemeiat mișcarea legionară, s'a înălțat și se va înălța Neamul în viitor.

Credeam că nu ne înșelăm dacă vedem în această credință una din virtuțile elementare ale sufletului românesc, pentru care minunea a fost din lumea aceasta, s'a arătat la marile cotituri ale istoriei sale și lucrează chiar astăzi — în plin desfruct materialist și ateu — rînduind toate forțele vii ale nației în Legiune, — cea mai idealistă și slăbăvitoare pătrunsă de dubul creștin din toate mișcările naționale, azi în ființă. (Pe pînă totuși căruia neam a mai regăsit Dumnezeu sufletul atît de bun și ochi atît de limpezi, atît de nevinoși, spre a li se arăta, a li văzînd și recunoscînd, și în care grai a mai spus — dela Mîntuitorul Hristos înainte — voința Sa de pocăire și îndreptare a oamenilor, în afară de pînă totuși, sufletul și graiul românesc?)

În clipa în care și-ar pierde credința în mine, neamul românesc ar fi un neam mort. Tocmai fiindcă-l resprinde și-l întărește în chip neînșelabil, această credință, Căpitanul și Legionarii sunt providențiali pentru Neam și vor face să rodească nesfîrșit și minunat puterile Neamului, ascunse și acelușe pentru politicienii jidoviști și înșelători.

Viața și moartea lui Ion I. Moța și a lui Vasile Marin sunt o dovadă despre cele de mai sus.

Ion I. Moța

Născut în familia patriarhală a unui vrednic slujitor al bisericii și diriz luptător naționalist din Ardeal, Ion I. a crescut întreg, curat, sănătos. S'a dăruit vieții și Patriei ca un suflet eroic stă-

N. N. Manolescu

Continuare în pag. 2-a

...Nici o putere, nici o dragoste nu este deasupra Neamului, nu se poate împlini decît în Neamul tău, afară doar de puterea lui Cristos, de dragostea pentru El. Cristos este același și în Spania și în România. Cînd o oaste diavolească se ridică pentru a isgoni pe Cristos din lume, cînd în fața luminoasă a Mîntuitorului se trage cu boietă și cu mitraliera, atunci toți oamenii, din orice neam ar fi, trebuie să sară în ajutorul Crucii. Cu atît mai mult cu cît cei ce lucrează acum la dărîmarea creștinismului în Spania, nu se mulțumesc cu nenorocirea acestei țări, ci vor ataca mine așezarea creștinească a tuturor țărilor, apărînd și a României noastre.

Dar dacă dragostea de Cristos, puterea lui Cristos, am spus că este deasupra neamurilor, putînd să ne aducă pe noi Români să luptăm pentru Crucă pe pămîntul străin al Spaniei, alături de Spanioli, de Nemți și de Italieni, — aceasta nu însemnează că puterea creștinătății și dragostea de Cristos ne scot din Neamul nostru, ne înstrăinează de el. Apărînd creștinătatea chiar pe pămînt străin, noi apărăm o putere care e înșor al puterii neamului nostru, iar ascultînd de îndemnul dragostei de Crucă noi ne așezăm, aici în Spania, dragostei pentru neamul nostru românesc.

Așadar noi luptăm, noi cădem aici, pentru apărarea legii noastre strămoșești, pentru fericirea neamului românesc, pentru învieră lui prin lupta Legiunii, prin noua zidire pe care i-o aduce Căpitanul. Fața noastră e o piatră de unghiu a acestei noi zidiri legionare românești, zidire care — urmînd voința sorții care așa a fost încă depe vremurile de legendă ale Mășterului Manole — a cerut îngroparea noastră în temelile pe care, de-acum, veacurile nu le vor mai putea dărîma...

Lisabona (Portugalia), la 3 Decembrie 1936 în zina plecării spre pămîntul spaniol.

† ION I. MOȚA

Nu dezerta! Pentru că dezertare se chiamă faptul de a părăsi calea care pornește din așutul tău și pînă la tine, pentru a te integra într-o viață artificială în slujba instinctului de parvenire. Nu tîrzi după viața aceasta, infernală, a plăcerilor materiale care-ți torturează imaginația, îți pervertește filia și te îndepărtează dela împlinirea datoriei, față de al tău și neam. Să știi că viața aceasta nu e firească să știi că ne-au confecționat-o strălucit de singele și de idealurile noastre. Să știi că ea este plaza de pa-lanjen pe care o țes dușmanii neamului pentru ca să te paralizaze pe tine și pe cel de-o seamă cu tine. Să știi că betocul armat al palatelor ce se ridică pădure, este frămîntat cu toată sudoarea neamului tău și tot luxul acesta ofensator, care circulă pe stradă și în locuri de petrecere, se face prin exploatarea muncii și a producției neamului tău. Să mai știi că în vreme ce în centrul orașului lustruit chluie drăcesc răsfățul, la margine în mahalalele care adăpostesc muncitorii adevărați, frați de-al tău veniți de pe la sate, se abate în mizerie neagră o lume întreagă.

Nu să ajungi „puternic” te pregătește, CI DREPT. Nu pentru binele tău să lupți și să muncеști, ci pentru binele și salvarea neamului tău. Nu singuratic, închis în turnul egoismului tău, ci înmănușat cu cel de-o seamă cu tine în slujba neamului, soldat viteaz în serviciul comandat al cauzei naționale.

Se dă astăzi o luptă pe viață și pe moarte între lumea veche și legiunile tinere ale lumii noi. Deoparte cei care și-au uitat originile și-au renegat credințele, și-au trădat încrederea pusă în ei, beneficiarii vieții materiale, de cealaltă parte oastea fără nume a tineretului, legiunile verzi ale încrederei în virtuțile neamului, vitejii care pregătesc o viață nouă în țară nouă, cu prețul libertății și, de multe ori, al vieții lor.

Pășește hotărît și gonest de la tine toată ispită și toate puterile răului. Sfărma cu pumn viguros plasa minciunii, alungă pofta de viață efîină, ocolește mirajul și artificialitatea vieții de stradă, muncеști și crede. Amintește-ți că ești venit aici să îndrepti nu să te pierzi. În tine și în camarazii tăi se află sămînța lumii de mîine. Face-ți-o să rodească prin muncă aprigă, prin jertfă și prin lepădarea de sine. Neîncetat, îndirjit cu puteri reînnoite, în slujba aceluiași idei: NEAMUL...

20 Decembrie 1935

† VASILE MARIN

Cea mai mare jertfă legionară (ȘEDINȚE DE CUIB)

Cînd scriu aceste rânduri, se apropie un an dela plecarea noastră în Spania. Este început de toamnă. Frunzele pomilor se ruginesc. Vînt, ploaie și aer posomorît. La Centrala Legionară se țin ședințe în fiecare seară. Se vorbește despre jertfa lor, se cîntă. Moța în șant pînă de singe, șoptește murînd rugăciunea...

...„Să faci, Căpitane, o țară, ca soarele stîlbat de pe cer”...
...„Cei ce-au căzut aici de gloriolele dușmane, pînăscu rînd cu cei ce au rămas”...

Toamna a presărat în sufletul meu tristețe și nu știu dacă voi putea de girivilor de față adevăratul înțeles.

Aș vrea să smulg din pieptu-mi suima, să o aștern pe o hîrtie.

Ar vorbi mai bine. Ar spune

„Capitol din cartea: „Cea mai mare jertfă legionară” de Vasile Marin

totul.
Ce mici, gîngavi și neputincioși suntem! Nu știu cum să încep, ca să arăt ce i-a adus pe ei la jertfă!...

În Boadilla del Monte am ținut ședințe de cuib. Le prezida Moța. Ședințele noastre erau după toată ordinea prevăzută în cartea șefului de cuib. Le începam în aceeași formă: „Să ne gîndim la Dumnezeu...” și încheiam cu apelul morților legionari, imnul și jurămîntul de închidere. Dar aceste ședințe aveau ceva neînțeles de străgător. Ne rugam, căci după fiecare deschidere, făcăm o rugăciune. Apoi să li văzînd căldura cu care Moța expunea și trata diferite probleme, care au fost multe, însă cele mai apropiate sufletului nostru! Credința, iubirea, morală, îndreptarea, jertfa, curăția. Esențialul era trăirea vieții legionare. În aceste ședințe simțeam, trăiam legionarismul. Aici este greul în ceea ce

vreau să arăt, dragi camarazi. Vorbea Moța, vorbeam noi toți cu sufletul. El era în noi și noi eram în el. Uitam totul și trăiam numai aceste clipe sfînte.

Eu am luat parte la foarte multe ședințe legionare, și de ce să nu fiu drept și să o spun, nu au avut darul de a mă transforma complet. A mai rămas oarecare petrificare în sufletul meu. În ședințele din Spania am trăit legionarismul, am simțit transformarea și topirea a ceea ce era petrificat. Și cîtă asemănare între începutul creștinismului și începutul mișcării legionare!

Iesus Hristos și-a ales 12 ucenici, oameni simpli: pescari de rînd, oameni cu păcatele lor. Aceștia trebuiau să îndrepte lumea. Adăpați și pătrunși de învățătura Măntuitorului, desbrăcați de haina păcatelor, renă-

Pr. I. Dumitrescu-Borșa

Continuare în pag. 3-a

V. Marin

Imaginea pe care cineva și-a face astăzi despre Vasile Marin, la un an după moartea sa eroică pe frontul spaniol dela Majadahonda, grație paginilor sale recent publicate, este simțitor deosebită de aceea pe care și-o făceau cei ce l-au cunoscut înainte de a pleca în Spania. Scrierile lui Vasile Marin cu limpezimi de cristal și sonorități de precizie destinase filia lui să devină istorică chiar înainte de a porni spre marea jertfă.

Astăzi, avem mărturie dela el un volum de peste 200 pagini, plin cu articole și fragmente, în care gândurile de teoretician al mișcării legionare vădesc daruri necunoscut încă. Vasile Marin a scris cu erudiție și eleganță, cu ascuțime de spirit și putere de sinteză, cu ironie și simț critic, cu pasiune și avînt, care-ți impun o făcută admirație! În scrierile lui, atît cît ne-a rămas, se găsesc formulări precise ale unor realități pe care el însuși le-a trăit.

Deaceia, în descifrarea unor aspecte ale mișcării legionare, Vasile Marin este o autoritate. E deajuns să citești primul articol din volumul atît de sugestiv, intitulat *Creștinism și generație*, pentru ca să simți cum trozează încheieturile lumii vechi în fața generației tinere care a înțeles momentul istoric al chemării sale. În generația tină el găsea oamenii tragici și, aintetici, cari prin acțiunea lor dirăd, conștiință, organizată și disciplinată, aduc fața ca unica lor ideologie. E aci cheia intrăgului volum care fixează definitiv poziția autorului sub soarele celei mai frumoase clipe din viața neamului românesc.

Vasile Marin se simțea purtătorul noului destin pentru împlinirea căruia sta oricînd gata de moarte.

A criticat cu virulență democrația hîdă a localurilor electorale, și-a bătut joc de statul demoliberal și de statul de import, a pan în anitiza statul burghez cu revoluția națională și a însemnat ca pe un răboi idelle barbare ale revoltei sufletului său, discutînd

Prof. Dimitrie Ionescu

Continuare în pag. 3-a

